

MELLETTEM ILYENKOR

a délelőttöket töltöd velem,
a nagy veszekedés végéről a sóhajtásokat.
úgy fekszel mellettem ilyenkor,
mint egy megbánt mondat utolsó szava.

közel vagy hozzám,
ahogy az indulatszavak simulnak
az egyszerű igékhez:
az előbbi üres a másik nélkül,
az utóbbi egyedül erőtlén.

egy ilyen délelőttön
te értelmet nyersz,
én meg gyenge leszek tőle.

KIMONDANI HAJNALBAN

az eldobott szemetet is összeszedi valaki,
mint azokat a szavakat,
amiket nem volna szabad kimondani.
hajnalban elindulok,
és összekaparom mindegyiket,
egy helyre gyűjtöm,
és messze viszem magunktól,
hogy amíg sorba rendezem,
ne halld őket.

lehet, nem érek vissza estére,
mint azok, akik elvállalják,
hogy összeszedik a szemetet,

és messze viszik tőlünk.
hajnalban a két mondat közti részben
ott fogok guggolni,
hogy ne érjenek össze,
hogy ne halld őket többet.